

Groothuisbezoek 'Geloven in God'

(naar aanleiding van: Klaas Hendrikse, Geloven in een God die niet bestaat)

teksten

Gezang 86:1 en 6

De wereld is van Hem vervuld,
die 't kennen gaat te boven,
wiens heerlijkheid ons is verhuld,
in vonken licht verstoven.
Geen mensenoog heeft Hem gezien
wien elk zijn tempel bouwt, in wien
onwetend wij geloven.

Hij die ons ver is en verwant,
hoe kan Hij zijn aanbeden
in enig beeld, door mensenhand
uit steen of hout gesneden?
Geen denkbeeld zelfs, hoe hoog, hoe diep,
kan Hem bevatten die ons riep
om Hem te kennen, heden.

Omgangsregels voor het groothuisbezoek

- Besef dat je hier zit met medezoekers en medegelovigen. Samen vormen we de kring waarin ons geloven kan groeien.
- Spreek geen oordelen uit over wat een ander inbrengt (ook niet over wat je zelf inbrengt). Zo kan deze kring een vrijplaats worden voor je al of niet verborgen gedachten en kun je die delen met de anderen.
- Vermijd discussies over de waarheid van bepaalde uitspraken. Vraag liever wat de ander er mee bedoelt en wat het hem of haar doet.

Citaten uit 'Geloven in een God die niet bestaat'

I Over het onderscheid tussen geloof en geloven

'Ik maak onderscheid tussen geloof en geloven. Geloof kun je hebben, als een opvatting. Geloven is een manier van zijn: je bent of je leeft gelovig. Iemand die de christelijke leer onderschrijft of 's zondags naar de kerk gaat, is daarmee dus nog niet gelovig. 'Je wordt ook geen auto als je in een garage staat,' zei Albert Schweitzer. Nee, op andermans gezag voor waar aannemen wat je zelf niet begrijpt is niet geloven, maar uitbesteden van verantwoordelijkheid, dan doen anderen het voor jou. En dan kan het ook niet méér zijn dan het overnemen van en instemmen met een opvatting, zonder enig raakpunt met je eigen leven.

Geloof begint bij God, en mensen moeten gedurende hun leven maar uit zien te vinden hoe ze met die God kunnen leven. Geloven begint ergens anders: bij mensen, bij het leven van alledag, met twee benen op de grond. Het antwoord op de vraag wat jij gelooft, schuilt niet in opvattingen die je onderschrijft, maar in je manier van leven: hoe je omgaat met wat er gebeurt, hoe je handelt en vanuit welke overtuiging. En dan doe je om te beginnen als mens, met alles wat daarbij hoort: vlees, gevoel en verstand.'

(p. 93)

II Over geloof als vertrouwen

'Dat is misschien juist het kenmerkende van een gelovige: dat al het ongerijmde en soms angstige dat hij om zich heen ziet, niet wegneemt dat hij 'ja' blijft zeggen tegen het leven waarvan hij heeft ervaren dat het goed kan zijn. Dat het daarom beter kan worden dan het nu is, dat hij daar zelf niet buiten staat, dat het niet vanzelf goed komt, en dat hij het niet in zijn eentje redt. Daarom wil een gelovige niets anders dan zich aan het leven en aan anderen toevertrouwen.'

(p. 111)

III Over de weg naar God

Hoe meer je weet wat God niet is, hoe minder er in de weg staat op weg naar God. Dan klopt het ook met jouw en mijn ervaring. Want ga maar na: pas als je werkelijk door de bodem zakt, kan blijken dat daar nog een bodem onder zit. Pas als je accepteert dat je in wezen niets voor een ander kunt doen, kun je misschien iets voor iemand doen. Pas als je accepteert dat je aan een sterfbed niets te zeggen hebt, kun je wellicht iets betekenen.

Ben je dan op weg naar God? Nou en of!

(p. 150)

Exodus 3:1-14

1 Mozes was gewoon de schapen en geiten van zijn schoonvader Jetro, de Midjanitische priester, te weiden. Eens dreef hij de kudde tot voorbij het steppeland, en zo kwam hij bij de Horeb, de berg van God. 2 Daar verscheen de engel van de HEER aan hem in een vuur dat uit een doornstruik opvlamde. Mozes zag dat de struik in brand stond en toch niet door het vuur werd verteerd. 3 Hoe kan het dat die struik niet verbrandt? dacht hij. Ik ga dat wonderlijke verschijnsel eens van dichtbij bekijken. 4 Maar toen de HEER zag dat Mozes dat ging doen, riep hij hem vanuit de struik: 'Mozes! Mozes!' 'Ik luister,' antwoordde Mozes. 5 'Kom niet dichterbij,' waarschuwde de HEER, 'en trek je sandalen uit, want de grond waarop je staat, is heilig. 6 Ik ben de God van je vader, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob.' Mozes bedekte zijn gezicht, want hij durfde niet naar God te kijken.

7 De HEER zei: 'Ik heb gezien hoe ellendig mijn volk er in Egypte aan toe is, ik heb hun jammerklachten over hun onderdrukkers gehoord, ik weet hoe ze lijden. 8 Daarom ben ik afgedaald om hen uit de macht van de Egyptenaren te bevrijden, en om hen uit Egypte naar een mooi en uitgestrekt land te brengen, een land dat overvloeit van melk en honing, het gebied van de Kanaänieten, de Hethieten, Amorieten, Perizzieten, Chivvieten en Jebusieten. 9 De jammerklacht van de Israëlieten is tot mij doorgedrongen en ik heb gezien hoe wreed de Egyptenaren hen onderdrukken. 10 Daarom stuur ik jou nu naar de farao: jij moet mijn volk, de Israëlieten, uit Egypte weg leiden.'

11 Mozes zei: 'Maar wie ben ik dat ik naar de farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden?' 12 God antwoordde: 'Ik zal bij je zijn. En dit zal voor jou het teken zijn dat ik je heb gestuurd: als je het volk uit Egypte hebt weggeleid, zullen jullie God bij deze berg vereren.'

13 Maar Mozes zei: 'Stel dat ik naar de Israëlieten ga en tegen hen zeg dat de God van hun voorouders mij gestuurd heeft, en ze vragen: "Wat is de naam van die God?" Wat moet ik dan zeggen?' 14 Toen antwoordde God hem: 'Ik ben die er zijn zal. Zeg daarom tegen de Israëlieten: "IK ZAL ER ZIJN heeft mij naar u toe gestuurd."'

vertaling Hendrikse van vers 11 en 12

Mozes zei: 'Maar wie ben ik dat ik naar de Farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden?' God antwoordde: 'Ga maar, dan ga ik met jullie mee.'

'Aramees Onze Vader'

Bron van Zijn, die ik ontmoet in wat me ontroert
Ik geef U een naam opdat ik U een plaats kan geven in mijn leven.
Bundel Uw licht in mij – maak het nuttig.
Vestig Uw rijk van eenheid nu.
Uw enige verlangen handelt dan samen met de onze.
Geef ons wat we elke dag nodig hebben aan brood en inzicht.
Maak los de koorden van fouten, die ons vastbinden aan het verleden,
zoals wij ook anderen hun misstappen vergeven.
Laat oppervlakkige dingen ons niet misleiden.
Want uit U wordt de alwerkzame wil geboren,
de levende kracht om te handelen,
het lied dat alles verfraait:
en dat zich van eeuw tot eeuw vernieuwt.

17 januari 2008, Jan de Korte